

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku W. P. i M. P.

przy uczestnictwie J. N. i D. N.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 13 maja 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

1) odrzuca skargę kasacyjną w części wniesionej przez uczestniczkę D. N. ,

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałej części,

3) zasądza od uczestników solidarnie na rzecz wnioskodawców kwotę 1382 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt dwa dwa) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 13 maja 2019 r. uczestnicy postępowania D. N. oraz J. N. oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia z dnia 11 grudnia 1996 r., I PKN 45/96, OSNP 1997, nr 14, poz. 254, z dnia 2 czerwca 1997 r., I PKN 136/97, OSNP 1998, nr 2, poz. 44, z dnia 30 stycznia 1998 r., III CKN 106/97, Prokuratura i Prawo 1998 nr 6, poz. 30, z dnia 8 grudnia 1999 r., II CKN 162/97, Prokuratura i Prawo 2000 nr 6, poz. 30; z dnia 15 września 2000 r., I PKN 406/00, OSNAPiUS 2002, nr 8, poz. 190, z dnia 21 lipca 2003 r., II UZ 50/03, nie publ. oraz z dnia 2 lutego 2004 r., I PZ 16/03, nie publ.) wyjaśniono, że warunkiem dopuszczalności skargi kasacyjnej (wcześniej kasacji) jest złożenie przez stronę (uczestnika postępowania nieprocesowego) w przewidzianym przez przepisy terminie wniosku o doręczenie orzeczenia sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem. W przeciwnym przypadku nie rozpoczyna w ogóle biegu termin do wniesienia skargi kasacyjnej. Tymczasem wniosek o doręczenie postanowienia Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem złożył tylko we własnym imieniu uczestnik J. N. (wniosek z dnia 13 maja 2019 r. - k. 368). Z tej przyczyny skarga kasacyjna w części wniesionej przez uczestniczkę D. N. podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. jako niedopuszczalna.

W odniesieniu do skargi kasacyjnej w części wniesionej przez uczestnika J.N. nie można uznać za skuteczne powołanie się na oczywistą zasadność skargi

kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej. Treść uzasadnienia tej części skargi kasacyjnej w swej istocie sprowadza się do niedopuszczalnej z perspektywy art. 398³ § 3 k.p.c. polemiki z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji i poczynionymi na jej kanwie ustaleniami faktycznymi. W uzasadnieniu orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną Sąd drugiej instancji wyraźnie wskazał dowody przeprowadzone w sprawie stanowiące podstawę ustaleń faktycznych. Ocena wiarygodności tych dowodów nie może być przedmiotem kontroli kasacyjnej. Oczywiście zasadność skargi nie wynika także z zarzucanego w skardze kasacyjnej naruszenia zasady związania sądu ostateczną decyzją administracyjną skoro początek daty zasiedzenia został przyjęty po dniu 4 listopada 1971 r., a więc po dacie wejścia w życie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27, poz. 250).

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 13 § 2 k.p.c.

jw